

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2015. január 15. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a **Budapest Környéki Törvényszék** 2014. március 3. napján kihirdetett 15.B.78/2013/26. számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a:

A vádlott által fizetendő, az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összegét **214.429.-(kettőszáztizennégyezer-négyszázhuszonkilenc) forintra felemlé, a 12.000.-(tizenkettőezer) forint bűnügyi költség állam általi viselésére vonatkozó rendelkezést mellőzi.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja** azzal, hogy a vádlott lakóhelyének címe helyesen (vádlott címe), a személyazonosító igazolvány száma (szig. szám).

A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés végrehajtásának elrendelése esetén **a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap.**

A bűnjeljegyzék száma helyesen: **Bny.2/2014.**

Az elkobozni rendelt bicska lefoglalásának megszüntetésére vonatkozó rendelkezést **mellőzi.**

A másodfokú eljárás során felmerült **13.910.-(tizenháromezer-kilencszáztíz) forint** bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

Az elsőfokú bíróság a vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés bűntettének kísérletében [Btk. 160. § (1) bekezdés], és ezért 2 évi, végrehajtásában 5 év próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre ítélte, amelyet a végrehajtás elrendelése

esetén börtönben kell végrehajtani azzal, hogy ez esetben a vádlott a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének letöltése után feltételes szabadság kedvezményében részesülhet.

Az eljárás során lefoglalt cselekmény elkövetésének eszközéül felhasznált bicska lefoglalását megszüntette és elrendelte annak elkobzását. Kötelezte a vádlottat 202.429,- Ft bűnügyi költség viselésére azzal, hogy a felmerült bűnügyi költségből 12.000,- Ft a magyar államot terheli.

A törvényszék ítélete ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére a büntetés súlyosítása érdekében.

A fellebbviteli főügyészség az ügyész által bejelentett fellebbezést fenntartotta. Indítványozta a tényállás pontosítását akként, hogy az ítélet 2. oldalának 2. bekezdésében az elkövetési idő helyesen 2011. szeptember 1. napja, míg az ítélet 4. oldalán 10. bekezdésében található büfé neve helyesen (büfé neve helyesen). Összességében a törvényszék ítéletének megváltoztatására, a vádlottal szemben hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabására, a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó rendelkezés mellőzésére és közügyektől eltiltás alkalmazására tett indítványt.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált, és ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabályt nem sértett.

Eljárási szabályt sértett azonban, amikor a 2014. március 3. napján megtartott bírósági tárgyaláson a tanú nyilatkozatát is tartalmazó rendőri jelentést a Be. 168. § (1) bekezdésének megsértésével a tárgyalás anyagává tette és arra az ítéletben a bizonyítékok mérlegelése körében hivatkozott is, tekintettel arra, hogy a fenti törvényi rendelkezés értelmében „a gyanúsított és a tanú kihallgatásáról, illetőleg szembesítéséről jelentés nem készíthető”, és ebből következően ezen tartalom vonatkozásában a rendőri jelentés bizonyítékként nem is vehető figyelembe.

Ezért az ítélet tábla ezt a bizonyítékok köréből kirekesztette, és erre figyelemmel mellőzte az ítélet 4. oldalának 10. bekezdésének utolsó mondatát, illetőleg a 7. oldal 8. bekezdéséből azon kitételt, amely szerint a rendőri jelentés is alátámasztja a tanúk vallomását. Ez azonban az ítélet megalapozottságát nem érintette, tekintettel arra, hogy a kihallgatott tanúk vallomása alapján a tényállás kétséget kizáróan megállapítható volt.

Eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság akkor is, amikor a Be. 99. § (1) bekezdésében foglalt azon rendelkezés ellenére, amely szerint ha a bizonyítandó tény megállapításához, vagy megítéléséhez különleges szakértelem szükséges, szakértőt kell alkalmazni, mégis szerológus szakértő kirendelése, és ezzel kapcsolatos szakvélemény beszerzése nélkül állapította meg az ítélet 8. oldalának 2. bekezdésében azt, hogy a bűnjelként kezelt kés nagyobbik pengéjén a bíróság vérszennyeződést észlelt. Valamely szennyeződés eredetének megállapítása nyilvánvalóan meghaladja a bíróság kompetenciáját, így a vérszennyeződésre vonatkozó megállapítást a másodfokú bíróság mellőzte azzal, hogy arra tekintettel, hogy sem a vádlott, sem a sértett nem vitatta, hogy a cselekmény elkövetésére a bűnjelként lefoglalt késsel került sor, ennek mellőzése az ítélet megalapozottságát nem érintette.

Egyebeken a törvényszék a tényállás-felderítési kötelezettségének eleget téve a vád tárgyát képező releváns tényekre a bizonyítást a lehetséges és szükséges körben és mélységben felvette. Az ennek során beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességében is értékelte és ezzel összefüggésben elfogadható indokát adta annak, hogy a sértett kisebb ellentmondásokat tartalmazó vallomásai közül miért a 2014. január 21. napján tett, az egyéb bizonyítékokkal összhangban álló vallomását fogadta el a tárgyalás tényállás megállapításának alapjául.

A másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását az iratok tartalmára figyelemmel az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette.

A tényállás 2. oldal 2. bekezdésében az elkövetési idő helyesen 2011. szeptember 1. napja.

A Pest Megyei Főügyészség az Nf.4208/2013/2-I. számon módosította a vádirat tényállását.

Az ítélet 4. oldalának 10. bekezdésében szereplő büfé neve helyesen (büfé neve helyesen).

Az ítélet 5. oldalának 3. bekezdésének utolsó mondatában írt halálos eredmény bekövetkezésének lehetősége abban az esetben állt volna fenn, amennyiben a szűrésok ténylegesen életfontosságú szervet értek volna.

A fenti kiegészítéssel és helyesbítéssel a törvényszék által megállapított tényállást a másodfokú bíróság a felülbírálat alapjául elfogadta.

A törvényszék a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és az alkalmazandó büntető törvény vizsgálata során helyesen állapította

meg azt is, hogy a cselekmény elbírálásakor hatályban lévő új büntető törvény a vádlott vonatkozásában összességében enyhébb elbírálást tesz lehetővé. Az ezzel kapcsolatos jogi indokolása azonban kiegészítésre szorult.

Az 1978. évi IV. törvénnyel megállapított Btk. és az elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvénnyel megállapított Büntető Törvénykönyv (továbbiakban Btk.) azonos büntetési tétellel rendeli büntetni a vádlott terhére rótt bűncselekményt, azonban a két jogszabály eltérő rendelkezéseket tartalmaz a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjára vonatkozóan. Az 1978. évi IV. törvény 47. § (2) bekezdése szerint a feltételes szabadságra bocsátásnak csak akkor van helye, ha az elítélt börtönben végrehajtandó büntetésének legalább háromnegyed részét kitöltötte, míg a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja szerint ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt, annak legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb 3 hónapnak a kitöltését követő nap.

Erre tekintettel az elsőfokú bíróság érdemben helyesen minősítette a vádlott által elkövetett bűncselekményt, azonban az ezzel kapcsolatos okfejtése is kiegészítésre, illetőleg helyesbítésre szorult.

Az ittas, vagy bódult állapotban elkövetett bűncselekményekért való felelősségről szóló III. Büntető Elvi Döntés szerint önhibából eredő ittas állapotban elkövetett cselekmény a tárgyi oldalához képest minősülhet szándékos, vagy gondatlanságból elkövetett bűncselekményként, azaz a bíróságnak vizsgálnia kell, hogy a cselekmény külső megjelenési alakja és az ezzel kapcsolatos tárgyi körülmények milyen tudattartalomra engednek következtetni. A bűncselekmény eredményéhez fűződő következményekért való felelősség vonatkozásában is ugyanígy, a tárgyi körülményeket kell a bíróságnak vizsgálnia és alapul vennie. Így tehát abból a körülményből, hogy a vádlott a cselekmény elkövetése során egy, az emberi élet kioltására is alkalmas kést használt, mellyel kettő alkalommal közepes erővel, köztudottan életfontosságú szerveket tartalmazó testtájékon szúrta meg a sértettet, melynek következtében az életfontosságú szerv sérülésének elmaradása csak a véletlenül, a szúrás dőlési szögén múlt, így helyes következtetést vont le a törvényszék arra, hogy a vádlott eshetőleg szándéka a sértett életének kioltására kiterjedt.

A büntetés kiszabásának felülbírálata során mellőzte az ítélőtábla a súlyosító körülmények köréből a veszélyes eszközzel történő elkövetést, hiszen a vádlott által használt 6,5 cm pengehosszúságú bicska nem minősül olyan veszélyes eszköznek, amely az ellenállást lehetetlenné tenné, másrészt pontosan az eszköz élet kioltására alkalmas volta tette lehetővé - többek között - a cselekmény élet elleni bűncselekményként történő minősítését. Mellőzte a súlyosító körülmények köréből az

éjszakai elkövetést is, hiszen a cselekmény jellege és az elkövetés körülményei annak súlyosítóként való értékelését nem indokolták.

Az így helyesbített bűnösségi körülményekkel együtt is helytállóan jutott a törvényszék arra a következtetésre, hogy a büntetési célok a vádlottal szemben szabadságvesztés büntetés alkalmazásával érhetőek el. Az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartama pedig arányos volt a bűncselekmény tárgyi súlyával, a bűnösség fokával, a vádlott társadalomra veszélyességével és az egyéb bűnösségi körülményekkel azzal, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta a Btk. 82. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b) pontjának felhívását, amely a büntetési tételnél enyhébb büntetés kiszabását lehetővé tette, s ezért az ítélet táblát az ítéltől pótolta.

Tekintettel arra, hogy a vádlott jelenleg is eltartja az élettársát, a bűncselekmény elkövetését megbánta, a sértett megbocsátott, életközösségüket azóta is fenntartják, így helyesen jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy a büntetési célok a kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtása nélkül is elérhetőek, az annak mellőzését célzó fellebbezés alaptalan volt. A próbaidő tartama is arányosan került megállapításra. Ezzel összefüggésben rámutat a másodfokú bíróság arra, hogy ezen esetben a büntetés végrehajtásának nem próbaidőre történő elhalasztására, hanem felfüggesztésére került sor.

A bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezéssel összefüggésben az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak, hogy 12.000,- Ft bűnügyi költség tekintetében miért rendelkezett akként, hogy azt az állam viseli, és ezzel kapcsolatban a Be. 339. § (1) bekezdésére sem hivatkozott. Tekintettel arra, hogy az eljárás során valamennyi bűnügyi költség indokoltan merült fel, a másodfokú bíróság a vádlott által fizetendő, az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összegét felemelte a rendelkező részben írtak szerint és a 12.000,- Ft bűnügyi költség állam általi viselésére vonatkozó rendelkezést mellőzte.

A kifejtettekből következik, hogy a másodfokú bíróság a súlyosítás érdekében bejelentett fellebbezést alaptalannak ítélte. Az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a vádlott lakóhelyének címét az iratok adatai alapján pontosította, a Be. 117. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a személyi adatok körét kiegészítette a vádlott személy azonosító igazolványának számával, pontosította a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezést és a bűnjeljegyzék számát, továbbá figyelemmel arra, hogy a bűnjel elkövetése mellett nincs helye a lefoglalás megszüntetésének, az erre vonatkozó rendelkezést mellőzte.

A fellebbezési eljárás során a vádlott kirendelt védőjének díjával összefüggésben felmerült bűnügyi költség viseléséről az eredménytelen ügyészi fellebbezésre is

tekintettel az ítélőtábla a Be. 338. § (1) bekezdése és a Be. 339. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 386. §-án alapul.

Szeged, 2015. január 15. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Halász Edina s.k.
a tanács tagja

A Fővárosi Ítélőtábla 11.Bf.172/2014/4. számú ítélete és a Budapest Környéki Törvényszék 15.B.78/2013/26. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon jogerős és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Szeged, 2015. január 15. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke